

en forstandig Toldbeskyttelse netop virker saaledes, at den bringer en ung og levedygtig Industri frem, der fører til, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) sagde, at vi kunne sukkerføde vort eget Land. Det kan dog ikke bestrides, at det har været til Gavn. At Toldbeskyttelsen har kunnet nedsættes senere, er kun rimeligt og rigtigt, det er en naturlig Udvikling. Naar Industrien har vokset sig stærk, behøver den ikke den Toldbeskyttelse, den har haft, og det har ogsaa vist sig, at Nedgangen i Toldbeskyttelsen har hjulpet udmærket. Det kan man se f. Eks. af Prisbevægelsen. Gennemsnitsprisen fra 1906 til 1. Januar 1909 var for stødt Melis her i Danmark 17 Kr. 87 Ø., medens den for 88 pCts Raasukker i Hamborg var 9,73 Mark; den er senere stegen saaledes, at stødt Melis her i Landet er steget i Gennemsnit de næste Aar til Dato med 1,56, medens det hamborgske Raasukker er steget med 3,24. Man ser altsaa direkte, hvilken Nytte vi her have haft af den Toldnedsættelse, vi fik ved den sidste Toldlov.

Medens jeg taler om dette Toldspørgsmaal, vil jeg paa samme Maade som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds udtale min Forbavelse over det ærede Medlem fra Horsens Opfattelse af Brysseler-Konventionen. Jeg synes, det er i høj Grad forbavsende, hvorledes en i Virkeligheden saa socialistisk Tanke, som Brysseler-Konventionen er, kan blive bedømt, som han gjorde i Gaar: Der var ingen personlig Frihed mere, det var Tvang ved international Overenskomst o. s. v. Hvad er Konventionen egentlig? Den er for en væsentlig Del en Art Voldgiftsinstitution overfor Toldkrige. Denne Brysseler-Konvention maa være for Socialdemokrater en ideel Institution, og mig forekommer det, at det er en moderne politisk Bevægelse, som vi i de civiliserede Lande, der have været med til at slutte denne Konvention, maa være stolte af. Jeg synes, det er fortrinlig gjort, at der her har været opgivet en Masse specielle Interesser. Ikke mindst fra Englands Side har man opgivet store Interesser, f. Eks. da de i 1903 gik ind paa ikke at foretrække deres eget koloniale Sukker. Og saaledes er der mange Eksempler paa, at der blev opgivet egoistiske Interesser. For øvrigt mener jeg, at Brysseler-Konventionen ikke har anden Opgave i Praksis end at forhindre Eksportpræmier, men dermed er der ogsaa naaet noget betydeligt. Hvis man

giver den andre store Opgaver, frygter jeg for, at den ikke vil holde i det lange Løb.

Med Hensyn til Udviklingen af Sukkerindustrien i Danmark kan man uden at gaa nærmere ind paa dens Historie, hvilket vilde tage for lang Tid, sige, at Sagen er grebet overordentlig rigtigt an. Vi have faaet billigt Sukker, Kapitalen er blevet godt forrentet, og Staten har tjent godt. Hvad angaar det enorme Udbytte, der er blevet talt saa meget om, har Forholdet været, at Fabrikkerne indtil 1884 gav 10 pCt., fra 1884—87: 0 pCt., fra 1887—94: 4—6 pCt., i 1895: 0 pCt. og i 1900: 8 pCt.; de sidste 6 Aar have de givet en Del mere, nemlig 18, 15, 18, 17, 25 og 21 pCt. Det er gennemsnitlig ikke mere end noget under 10 pCt. Nu maa det, hvis man regner med den store Kurs i Øjeblikket, erindres, at Kursen er meget svingende, og den Slags Aktieforetager kan ikke vurderes ud fra den øjeblikkelige Stilling. Man maa aldrig glemme, at der skal meget lidt til, at hele Avancen er fløjen. Den er ikke saa stor, som det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) gjorde den til. I Aaret 1910—11 var Sukkerfabrikkernes Aktieudbytte 3,150,000 Kr., og der produceredes 105 Mill. kg. Der er fra forskellige Sider fremsat Antagelser med Hensyn til Størrelsen af den Kapital, som Fabrikkerne herske over, og en Taler er endog kommen op til 40 Mill. Kr. Det tror jeg ikke er rigtigt. Tager man kun det, som staar noteret i Fabrikkernes Regnskab for 1910—11, nemlig 15 Mill. Kr. Aktiekapital og 10¹/₂ Mill. Kr. Reservefond, som faktisk er den Kapital, Fabrikkerne arbejde med, og regner 5 pCt. deraf, hvilket maa betragtes som et rimeligt og lille Udbytte af en Kapitalanbringelse, giver dette 1,275,000 Kr., d. v. s. Nettogevinsten er for Aktierne i Virkeligheden 1,875,000 Kr. Det er, som det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) i Gaar nævnedes, ingenlunde indvundet alene ved at drive Sukkerfabrikation, men ved en Mængde forskellige Virksomheder, særlig Handelsvirksomhed, Rederivirksomhed o. s. v., men særlig ved Terminshandel, hvilket tydeligt fremgaar deraf, at det ikke absolut er den høje Sukkerpris, som giver et godt Udbytte, men Aar, som have store Vekslinger i Prisnoteringen. Det tyder paa, at man i Fabrikkerne driver klog Terminshandel. Hvis man fordelte denne Nettogevinst paa Sukkeret, bliver den virkelige Avance næppe 1,8 Øre pr. kg, altsaa under 1 Øre pr. Pund.